

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 4 lipca 2019 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Anna Dulska

Protokolant: Joanna Kochman

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2019 r. w Szczecinie

na rozprawie sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G.

przeciwko P. P.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego P. P. na rzecz powoda B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G. kwotę 735 (siedmiuset trzydziestu pięciu) złotych i 16 (szesnastu) groszy wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 25 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego P. P. na rzecz powoda B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G. kwotę 317 (trzystu siedemnastu) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Anna Dulska

UZASADNIENIE

Powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie o orzeczenie nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, że pozwany P. P. powinien zapłacić na jego rzecz kwotę 735,16 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Strona powodowa złożyła również wniosek o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzone roszczenie wynika z umowy nr (...) z dnia 13 listopada 2014 roku zawartej przez pozwanego z (...) Spółką akcyjną. Wyjaśnił, że pozwany nie regulował terminowo zobowiązań wynikających z przedmiotowej umowy co doprowadziło do powstania po jego stronie zadłużenia.

Powód wskazał również, że w wyniku umowy cesji nabył sporną wierzytelność. Podał, że dochodzona w sprawie należność obejmuje kwotę 511,73 złotych z tytułu niespłaconego kapitału oraz kwotę 223,43 złotych tytułem naliczonych odsetek. Ponadto podkreślił, iż cała kwota wskazanego zadłużenia jest wymagalna, zaś pozwany pomimo kierowanych do niego wezwań nie uregulował powstałej zaległości.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 8 lutego 2018 roku w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 140483/18 Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany złożył od powyższego orzeczenia sprzeciw. W treści wywiedzionego środka zaskarżenia wskazał, iż roszczenie objęte pozwem nie istnieje lub jest przedawnione.

Postanowieniem z dnia 27 listopada 2011 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu i utraty mocy nakazu zapłaty w całości, przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie.

W piśmie procesowym z dnia 4 lutego 2019 roku strona powodowa podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie i przedłożyła dodatkowo dokumenty dotyczące zawarcia umowy pożyczki oraz dokonania cesji wierzytelności.

W odniesieniu do podniesionego zarzutu przedawnienia powód wskazał, iż roszczenie stało się wymagalne z datą 20 października 2015 roku, zaś pozew został wniesiony do sądu w dniu 25 stycznia 2018 roku, a więc przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia roszczenia.

Pozwany pomimo zobowiązania nie ustosunkował się do treści przedmiotowego pisma.

W toku dalszego postępowania strony pozostały przy uprzednio wyrażonych stanowiskach procesowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 listopada 2014 roku (...) Spółka akcyjna z siedzibą w W. zawarł z P. P. umowę pożyczki na kwotę 500 złotych. Spłata zadłużenia z tego tytułu miała następować w 60 miesięcznych ratach według planu spłat.

Zgodnie z zawartą umową w przypadku niespłacenia raty w terminie pożyczkodawca uprawniony był do pobierania odsetek według zmiennej stopy procentowej ustalonej jako czterokrotność obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP.

Umowa została wypowiedziana w dacie 20 października 2015 roku

okoliczności niesporne, a nadto:

dowód: umowa pożyczki k.77-78.

Na mocy umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 21 grudnia 2016 roku powód nabył wierzytelność wobec pozwanego od (...) Ltd. z siedzibą w L., który uprzednio nabył przedmiotową wierzytelność od (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W..

W dniu 25 stycznia 2017 roku powód wystosował do P. P. zawiadomienie o dokonanych przelewach wierzytelności oraz wezwał go do zapłaty kwoty 688,85 złotych.

okoliczności niesporne, a nadto:

dowód: umowy przelewu wierzytelności wraz z załącznikami, oświadczeniami i pełnomocnictwami k.64-76,

wyciąg z (...) k.58-59,

odpis z KRS k.60-61,

wezwanie do zapłaty i zawiadomienie – k. 79-82

Zadłużenie z tytułu umowy pożyczki wynosi kwotę 735,16 złotych w tym 511,73 złotych stanowi niespłacony kapitał, zaś kwotę 223,43 złotych odsetki. .

okoliczności niesporne, a nadto:

dowód: wyciąg z ksiąg – k. 63.

Sąd zważył, co następuje:

Na gruncie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz w kontekście zaprezentowanych przez strony stanowisk procesowych powództwo okazało się zasadne w całości.

Jak wynika z treści pisma wszczynającego postępowanie w sprawie powód wywodził swe roszczenie z umowy pożyczki zawartej przez pozwanego z poprzednikiem prawnym powoda, od którego sporną wierzytelność nabył w drodze cesji.

Stosownie do treści art. 720 Kodeksu cywilnego (dalej k.c.) przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną sumę pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Natomiast zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez powoda dokumentów, a w szczególności umowy pożyczki i umowy sprzedaży wierzytelności. Sąd uznał wymienione dowody za wiarygodne, a żadna ze stron nie kwestionowała ich treści ani autentyczności.

W świetle zgromadzonego materiału sąd uznał przedstawione przez powoda dowody za wystarczające, aby ustalić odpowiedzialność pozwanego w zakresie wierzytelności wskazanej w pozwie. Do akt sprawy złożono umowę pożyczki opatrzoną podpisem pozwanego, której treść potwierdzała zaciągnięcie zobowiązania z tytułu pożyczki wobec wierzyciela pierwotnego. Co przy tym istotne pozwany w toku procesu – po przedłożeniu dokumentów - nie kwestionował ani faktu zawarcia umowy ani jej treści ani też wysokości zaległości wynikających z zawartej przez niego umowy pożyczki. .

Na etapie postępowania elektronicznego pozwany wskazał, iż z ostrożności procesowej podnosi zarzut nieistnienia roszczenia oraz przedawnienia, albowiem nie otrzymał żadnych dokumentów dotyczących żądania. Po doręczeniu mu przedmiotowych dokumentów oraz nałożeniu zobowiązania co do ustosunkowania się do ich treści pozwany nie złożył żadnego pisma procesowego, ani też nie stawił się na rozprawie.

Kolejną niesporną okolicznością w sprawie był fakt nabycia przez powoda wierzytelności stanowiącej przedmiot postępowania.

Na marginesie należało wskazać, że powód przedstawił umowę sprzedaży, z której jednoznacznie wynikało, że w niniejszej sprawie doszło do zawarcia łącznie dwóch umów przelewu wierzytelności, które finalnie doprowadziły do jej nabycia przez powodowy fundusz..

Ostatecznie więc należało ustalić, iż pozwany był dłużnikiem (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. z tytułu umowy pożyczki. Następnie umowa ta wskutek opóźnienia się pozwanego z zapłatą rat została wypowiedziana a wierzytelność została zbyta na rzecz powodowego funduszu sekurytyzacyjnego. W tej sytuacji pozwany, aby uwolnić się od odpowiedzialności powinien był wykazać, iż dokonał spłaty zobowiązania powodując jego wygaśnięcie lub też, że należność objęta pozwem nie może być dochodzona z innych przyczyn..

W toku postępowania pozwany podniósł jedynie zarzut przedawnienia roszczenia, przy czym zarzut ten został podniesiony przed przedstawieniem pozwanemu dokumentów stanowiących podstawę żądania.

W tej sytuacji należało jeszcze rozważyć zgłoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia wierzytelności. Zgodnie z treścią przepisu art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia.

Z kolei zaś przepis art. 118 k.c. stanowi, że termin przedawnienia wynosi lat sześć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata". Termin przedawnienia roszczenia banku z tytułu czynności bankowej wynosi trzy lata. Do zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia nie jest bowiem wymagane, aby obie strony stosunku prawnego, z którego wywodzi się roszczenie majątkowe, prowadziły działalność gospodarczą. Wystarczy, że działalność gospodarczą prowadzi tylko strona dochodząca roszczenia, które wiąże się z tą działalnością (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2008 roku, III CSK 302/07, LEX nr 398487).

Zgodnie z art. 120 § 1 k.c. „bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie". Zgodnie z powyższym za wymagalność należy uznać stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. Jest to stan potencjalny, o charakterze obiektywnym, którego początek zbiega się z chwilą uaktywnienia się wierzytelności. W świetle powyższego roszczenie objęte powództwem stało się wymagalne w wyniku wypowiedzenia umowy pożyczki, co nastąpiło w październiku 2015 roku.

Ustalając termin przedawnienia roszczenia objętego powództwem należał też zważyć, że zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Powód powołał się zaś na fakt złożenia pozwu w niniejszej sprawie w dniu 25 stycznia 2018 roku. Ponieważ zaś od dnia wypowiedzenia umowy do daty złożenia pozwu w niniejszej sprawie również upłynął okres krótszy niż 3 lata, zatem pozwany nie mógł skutecznie powołać się na zarzut przedawnienia.

Uznając powództwo za udowodnione co do zasady Sąd uznał, że również wysokość roszczenia została w odpowiedni sposób wykazana. Powód wykazał bowiem, jaka kwota zgodnie z umową wypłacona została stronie pozwanej. Pozwany nie podjął zaś starań, aby wykazać, że spłacił zobowiązanie. Nie było więc podstaw, aby przyjąć, że dochodzona przez powoda kwota należności głównej jest zawyżona. Również co do odsetek umownych podstawy i sposób wyliczenia nie budziły wątpliwości. Stopa, według którego dokonano wyliczenia oraz kwota, od której jej liczono odsetki zostały wyraźnie określone w treści umowy, zaś podstawa ich naliczania wynikała z brzmienia umowy. Ostatni składnik dochodzonej pozewem kwoty stanowiły odsetki liczone według czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP do dnia sporządzenia wyciągu z ksiąg rachunkowych do dnia wniesienia pozwu. Podstawę do obciążania pozwaną powyższą kwotą stanowił art. 481§1 i 2 k.c., które stanowią, że Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

Nadto powód domagał się zasądzenia dalszych odsetek ustawowych liczonych od dnia wytoczenia powództwa od należności głównej i skapitalizowanych odsetek. W ocenie sądu powód był uprawniony do uzyskania takiego świadczenia. Zgodnie bowiem z art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy. Na tej podstawie Sąd orzekł o dalszym obowiązku uiszczania odsetek umownych, z tym zastrzeżeniem, że maksymalna ich wysokość nie może przekraczać czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP (art. 359 § 2¹ k.c.).

Przyjmując za podstawę rozstrzygnięcia powyższe ustalenia i rozważania Sąd uwzględnił powództwo w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., zgodnie z którymi strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, przy czym do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się jego wynagrodzenie i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd

osobistego stawiennictwa strony. W rozpoznawanej sprawie powód okazał się stroną wygrywającą sprawę w całości. Na poniesione przez niego koszty składała się kwota 30 złotych uiszczona przez niego tytułem opłaty od pozwu oraz kwota 270 zł tytułem wynagrodzenia adwokata ustalona w oparciu o treść §2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie

Mając na uwadze poczynione rozważania orzeczono jak w sentencji.

SSR Anna Dulska

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda,
3. przedłożyć akta z apelacją, zażaleniem lub za 28 dni.

SSR Anna Dulska